

ШАМАРДІНА К.

КІНОМИСТЕЦТВО КОНОТОПЩИНИ: ЗЙОМКИ ФІЛЬМУ "КОНОТОПСЬКА ВІДЬМА"

Історія конотопського телебачення цікава й трагічна, тісно пов'язана з історією розвитку вітчизняного телебачення, з різними подіями в історії України й людства, з видатними науковцями та політичними діячами, письменниками й композиторами, робітниками та селянами Конотопщини.

На початку ХХ ст. в Конотопі був один з перших на Україні кінематографіф, власником якого був Залман Янкелев Цифринович. Він відкрився в будинку Єсея Юдовича по вул. Путивльській 11 листопада 1910 року. Показували перші на Україні короткометражні фільми.

Згодом почали з'являтися телевізори. У 1958 році в СРСР їх налічували не менше 2,5 мільйонів, з них на Україні було більше 150 тисяч. Були створені телецентри в багатьох великих містах. У цьому ж році в Конотопському Будинку токарів працював телевізор гуртка юних радіолюбителів. Невдовзі і м. Конотоп одержав власну телевізійну вежу та телецентр.

На сьогоднішній день аудиторія КСТ нараховує близько півмільйона глядачів. Конотопська студія розширила обсяг власного мовлення, зміцнила технічну базу, перейшла на сучасні засоби зйомки та монтажу програм. Автори та ведучі зустрілися із багатьма людьми, знаними в Україні: Адою Роговцевою, Богданом Бенюком, Євгеном Паперним, Ніною Матвієнко, вченими, письменниками, народними депутатами України.

Але наше місто пов'язане не тільки зі створенням і розвитком телецентру, а й зі створенням кіно. У 1989 році в Україні шукали місце для зйомок фільму "Конотопська відьма", фахівці зупинилися саме в с. Озаричах. Це село на березі р. Сейм сьогодні стало причетним до найважливішого з мистецтв - кіно. Авторам стрічки прийшлася до вподоби наша мальовнича земля. Режисером фільму є Галина Миколаївна Шигаєва, художник-постановник - Олександр Миколайович Шеремет та ще багато інших творчих працівників кіностудії ім. Довженка брало участь у створенні фільму. На період зйомки озаричани жили на якомусь небаченому досі піднесенні, по селу, по подвір'ях, у клубі ходили в козацькому вбранні справжні актори кіностудії і чи не всі місцеві пенсіонери. Тоді маленьке село заповнили автобуси й автомобілі, стало зрозуміло, що ці дні ввійдуть в історію назавжди.

Художник-постановник фільму Олександр Миколайович Шеремет вразив всіх своїм подвижництвом, закоханістю в справу, яку робить. Щодо акторів цього фільму, одним із них є заслужений артист республіки Богдан Бенюк. Він у "Конотопській відьмі" грає сотника. Крім нього, відзначилися ще два актори: Лев Парфілов і Володимир Шпудейко. Режисер говорив про те, що саме ці три актори є тими "трьома китами", на яких тримається картина. Люба Гой, актриса з Канади, телезірка, чие ім'я відоме, як у нас - Михайла Жванецького. Ці досвідчені майстри театру і кіно, знані і за межами держави, але водночас

проті у спілкуванні - як і всі талановиті люди, які захоплені своєю справою, закохані в неї.

Коротко про фільм. Він вийшов на екрани в травні 1990-го і тривав близько 80 хвилин, мав близько 2500 метрів так званої корисної плівки, 700 метрів вже було відзнято. До речі, на нашу місцевість пішло близько 300 метрів. Картина буде доволі коштовною, оскільки її вартість приблизно склала 700 тисяч карбованців.

На превеликий жаль, стрічка фільму "Конотопська відьма" жодного разу не вийшла на екранах СРСР, хоча планувалося, що в травні 1990 року її можна буде проглянути. Фільм було вивезено за кордон.

Керівник: Завалій Л.П.

СТОГНУШКОН.

УКРАЇНСЬКА ВИШИВАНКА ЯК ДЕКОРАТИВНЕ МИСТЕЦТВО КОНОТОПЩИНИ

Мета роботи: дослідити історію української вишиванки як декоративного мистецтва на Конотопщині.

Вважається, що основне призначення вишивки - прикрашання одягу та інтер'єрно-обрядових тканин. Однак насправді вишивка несла й несе більш окультний характер, а саме: вишивка має велике значення для поганського світу наших предків. Вишивки - це, в першу чергу, обереги від усього поганого - блискавки, бездітності, неврожайності, нещастя. Кожен колір, фігура має своє значення, ауру, енергетику. Вишивали головні убори - очіпки, намітки, хустини, а також сорочки, кожухи, свитки, корсетки, кептарі, спідниці, рушники, скатертини тощо. Вишивальними матеріалами були тканини домашнього й фабричного виготовлення (вовняні, льняні, полотняні, перкаль, коленкор, батист, китайка, шовк, кумач тощо). Для гаптування використовували ручно-прядені й фабричні нитки: заполоч, біль, гарус, шовк тощо; металічні золоті й срібні нитки, корали, перли, коштовне каміння, бісер; металеві пластинки - лелітки, гудзики, намистинки, блискітки, сап'янові стрічки, монети тощо.

Представляю вам вишивки моєї бабусі Ганни, нині вона проживає в селищі Прафіївка Чернігівської області в щасливому шлюбі понад 30 років, вона має 2 дітей, 2 онуків і маленьку правнучку. Вишивати вона почала з самого дитинства і, не дивлячись на свій вік, 75 років, продовжує і зараз. Вишиваючи, вона вкладає всю душу і серце в цю кропітку роботу, даруючи своїм рідним разом з вишиваними рушниками, подушками, сорочками любов, ніжність і теплоту рідного дому.

Символіка вишитих орнаментів моєї бабусі Ганни. Окраса хлібної ниви - волошка. Чарівна, синя, як небо, квіточка - вказує на постійний зв'язок з небом.